

²⁴Amit tehát ti kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek! Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor megmaradtok ti is a Fiúban és az Atyában. ²⁵Az az ígélet pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet. ²⁶Ezt azokról írtam nektek, akik megtevesztenek titeket, ²⁷de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne. ²⁸Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor. ²⁹Ha tudjátok, hogy ő igaz, ismerjétek fel, hogy aki az igazságot cselekszi, az is mind tőle született.

Kedves Testvéreim!

Az ember élete tele van reménységgel. Remélem, hogy jobb idő lesz, hogy egy kicsit tudjak dolgozni a kertben. Remélem, hogy időben hazaérek, a gyerekek lefektetéséig. Remélem, minden rendben megy a bibliaórán. Remélem nem felejtettem otthon a hitoktatási naplót. Remélem ma már nyugodt éjszakánk lesz, és remélem, hogy kibújik a foga végre Hangának.

Ez csak néhány azok közül a remélt dolgok közül, amik a héten megfogalmazódtak. Ennél sokkal több dologban fejezzük ki a reménységünket.

De mit is jelent a remény?

A szótár szerint hármás jelentése van:

„1. annak az elvárása, hogy valami úgy fog történni, ahogy szeretnénk. Pl.: Még él benne a remény, hogy egyszer hazajut.

2. az a valami, amire vágyunk, amiben reménykedünk; vágy. Pl.: Elmondta nekem a jövővel kapcsolatos reményeit.

3. egy személy vagy dolog, akiben bízunk, hogy megvalósítja azt, amire vágyunk; reménység. Pl.: Ő az egyetlen reményünk.”

Ma reménység vasárnapja, az egyházi év utolsó előtti vasárnapja van. A Biblia szerint a reménység leginkább a szótár szerinti meghatározás harmadik pontja, azaz a reménykedünk valakiben. Ő az egyetlen reményünk. Talán nem nehéz kitalálni, hogy a Szentírás szerint ez a valaki Isten: *Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!* (Zsolt 27,14)

Ezt mondják azon a napon: Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, hogy megszabadít minket. Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának! (Ézs 25,9)

Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem! (Zsolt 39,8)

Ha Istenbe vetjük a reménységünket, ha rá bízunk magunkat, akkor, ahogy Pál mondja: *a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.*

Mai alapigénkben ugyanezt mondja János apostol is, aki hosszú élete során számtalanszor tapasztalhatta meg ennek a mondatnak a súlyát. Mert volt reménytelen helyzetben része. Élete nem egyszer forgott reménytelenül veszélyben. És ő mégis arról a reménységről beszél, amit senki nem vehet el tőle.

A középiskolában, amikor a továbbtanulás szóba került, én már csak egy helyre, a teológiára adtam be a jelentkezésemet. Reménységem volt, hogy felvesznek. Bele sem gondoltam, hogy mi lesz, akkor ha nem. Persze figyelmeztettek, kérdezték, hogy mi lesz, ha mégsem... de én nem akartam meghallani. Aztán amikor megjött a papír, hogy mégsem vettek fel, akkor ott álltam a reménységemmel, és nem tudtam mihez is kezdek.

A tanítványokat Jézus elhívta a vele való járásra. Nem ismerjük mindenkinek a személyes történetét, de Péter, András, Jakab és János egy egészen biztos egzisztenciát hagynak maguk mögött. Három év Jézussal töltött idő, amikor a halászháló pihen, vagy mindenestre ritkán kerül kézbe. Ez nem használ sem a felszerelésnek, sem a rutinnak. Kiesnek a gyakorlatból, de van reménységük. Annak a Jézusnak a hívása, akinek szavában egy percig sem kételkedtek. Jöjj, kövess engem! És ők mentek az első szóra, mert tudták, érezték, hogy itt nagy dolgok vannak készülöben. A gazdag ifjú esete után Jézus megszólalt és azt mondta: embernek lehetetlen az Isten országába bejutni. És Péter megkérdezi: Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged, mi tehát a jutalmunk? A kérdés mögött az van, hogy akkor mi sem? Mi sem lehetünk a te eljövendő országod részesei, akkor kicsoda.

Péter és a tanítványok még nem értenek egy nagyon fontos dolgot. Ők abban reménykednek, hogy az ő életükbe, a földön megvalósul a mennyek országa. Miért, honnan ez a reménység? Onnan, hogy az ószövetségi próféciaikat mindenki így magyarázta. Ezt mondták: eljön a messiás, aki majd rendet tesz, aki felállítja a királyságot, és uralkodni fog a népek felett. Az Isten országának reménysége földi reménység volt.

És, hogy ez mennyire nincsen távol tőlünk sem... Ma az emberek többsége azt várja Istentől, azért jár istentiszteletre, hogy rendbe jöjjön, vagy megmaradjon jó rendben az élete. Megnyugvást keres, és azt várja, hogy boldogság, béke és nyugalom lengje körül a hétköznapjait. Még gyerekként sokszor volt előttem az a kép, hogy Isten a hívő emberek köré és védőburkot képez. Mint egy olyan óriáslabda, amibe belemászik az ember és kedve szerint gurulhat, mert megvédi az ütközésektől.

Kicsit olyan ez, mint az időjárás jelentés. Rossz hírem van – mondja a meteorológus – ma esni fog az eső. És az ember már azon veszi észre magát, hogy szomorú, ha esik. És csak akkor boldog, ha süt a nap. Ha elég sokat mondják, hogy rossz időjárás, akkor előbb utóbb elfogadjuk, hogy a szél, az eső rossz dolgok. Pedig nagyon is jó dolgok. Szükségesek, ahhoz, hogy élhessünk. Nélkülözhetetlenek.

Azt, hogy nem vettek fel a teológiára, kudarcként éltem meg. Pedig így utólag az az egy év nagyon is szükséges volt. A tanítványok kudarcként élték át Jézus keresztre feszítését. Pedig utólag ez lett hitük alapja, és életük mozgatórugója. Túl sok az előítéletünk Istennel kapcsolatban. Túl sok dolog rakódik rá a hitünkre.

Évekkel ezelőtt beköltöztem egy lakásba, ahol a gáztűzhely edény tartója nagyon kopottnak tűnt. Kerestem az üzletekben, hogy veszek helyette újat, mert eléggé zavart, az új lakásban ez a csúnya, kopott felület, de sehol sem kaptam. Aztán édesanyám javasolta, hogy próbálkozzam zsíroldóval. És láss csodát, egy két tisztítás alatt olyan lett mintha új volna. A ráégett rétegeket feloldotta a szer. Nem is kopott volt, hanem túl sok minden rakódott rá.

Ma az egyházért, a keresztyénségért sokan aggódnak. Túlságosan megkopott, próbáljunk új formákat, próbálkozzunk valami újjal. Pedig, ahogy János is leírja alapigénkben nem erre van szükség.

²⁴*Amit tehát ti kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek! Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor megmaradtok ti is a Fiúban és az Atyában.*

Sok-sok réteg, amelyek ráakódtak az első század, friss keresztyéneire. A gnosztikus tanítások, amelyek Jézus személyét elfogadták ugyan, de csak mint nagy tanítóét, prófétáét, egy gyógyítóét, akinek szavait érdemes megfontolni. De megkérdőjelezték istenségét, feltámadását. A gnóvizist, az emberi tudást tették meg a legfőbb hatalomnak. Reménységük célja áttevődött Istenről a megismerésre. Minden megismerhető, minden logikus, így Isten is az. A gondolatokból aztán életgyakorlatok születtek, végül Jézus személye háttérbe szorult: maradt a világteremtő Isten, és a világot megismerő ember. A reménység lényege pedig elveszett. János arra hívja fel a figyelmet, hogy térjenek vissza a kezdetekhez. MI volt a kezdet?

A tanítványok hamis messiásképét, a kereszt eseménye törte meg, de csak a szentlélek kiáradása, a pünkösdi esemény tette helyre. Mert akkor vált világossá, hogy mindaz, amiről a próféták valójában beszéltek megtörtént Jézusban, és nem annak kellett történnie amit ők, vagy az őket tanítók gondoltak.

Jézus nem egy földi király, hanem annál sokkal több. Egészen más reménységre szólít. Ezt János így fogalmazza meg:

²⁵*Az az ígélet pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet.*

Pál erről a következőket írja: *Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. (1Kor 15,19)*

A tanítványok megtapasztalták ezt, és az életük sem lett drága, hogy tovább adják. Mert volt reménységük. Nem az, hogy majd itt a földön jobb lesz. Nem abban reménykedtek, hogy egyszer majd eljön egy kor, amikor mindenki keresztyén lesz, és nem lesz aki üldözze őket. A reménységük más lett, azután, hogy a Szentlélek összerakta bennük a dolgokat.

Talán mindenki ismeri a puzzle játékot. Apró kis képdarabokat kell összeilleszteni. Az ember rakosgatja a darabokat, és örül, ha sikerül kirakni. Általában a kirakáshoz azonban használjuk a képet, hogy lássuk hova valóak az egyes darabkák. Kép nélkül sokkal nehezebb. A szentlélek ajándéka a kép, ami segít a dolgok összeillesztésében. A különbség annyi a játékhoz képest, hogy a való életben e nélkül a kép nélkül – a Szentlélek ajándéka nélkül – nem állnak össze a dolgok. Akkor csak maradnak a részletek, és a helyükre nem került darabok. Akkor maradnak a reménytelen helyzetek, a kérdések, a kétségek, az elbizonytalanodások.

János erről ezt írja:

²⁶*Ezt azokról írtam nektek, akik megtévesztenek titeket,²⁷ de bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.*

A gnosztikus tanítások félrevezetnek, szükségünk van az igazi vezetőre.

Ma is szükség van erre a vezetőre. A Szentlélek ajándéka nem csak egy egyszer a történelemben, a tanítványoknak adott kapaszkodó. Ez a reménységünk. Ahogy Jézus mondta: *A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre...*

Megtévesztő dolog a hittan kifejezés, mert azt gondoljuk, hogy megtanulható a hit. Pedig ez nem így van. A hitoktatás, nem a hit oktatása, hanem a bibliai történetek megismertetése. Ahogy az igehirdetés sem tanítás, hanem az igével való figyelemfelkeltés. Ma éppen arra, hogy kiben és miben érdemes reménykednünk.

A heti igénk azt mondja: *Mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé.*

Nem lehetnek rajtunk rétegek, amellyel mint most eltakarjuk magunkat. Ő meg tud tisztítani. Ő le tudja bontani ezeket a rétegeket, az elképzeléseinket róla, a hamis reménységünket. Hogy reményünk hitté válhasson. Csak bízzuk rá magunkat, ahogy a tűzhely edénytartóját sem sikálni kellett, hanem rábízni a zsíroldóra.

Mi hiába sikálunk, ő az aki el tudja törölni mindazt ami elválaszt tőle. Az ő kenete tanít meg minket, hogy megmaradjunk benne. ²⁸*Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor.*